

„Аз ще обърна жалеенето им в радост и ще ги утеша, и ще ги развеселя подир скръбта им.“
(Ерем. 31:13)

Мъката - тя може да те слаже, но може и да те направи по-силен. Зависи в каква посока позволиш да тръгнат мислите и чувствата ти.

В повечето случаи тя, както и радостта, ни прави егоисти. Не виждаме по-далеч от своето доминиращо чувство, от състоянието си. Ако погледнем през радостта си, вероятно ще видим много хора, които имат нужда от нашето съчувствие, подкрепа, участие... Ако погледнем над мъката си, ще разберем колко много страдания и болка има и у нашите съчовеци и няма да се чувстваме така незаслужено, неразбираемо онеправдани.

Защото най-трудното в страданието ни е да си отговорим на въпроса „Защо?“. „Защо точно на мен, Господи? Защо точно това и сега? Защо? Защо?...“ Хиляди пъти „защо“ в бунтуващото ни се съзнание... И във всяко едно е скрит нашият човешки упрек.

Да, има поне един логичен отговор, обяснено по човешки, а понякога и повече от един. Но нашето „защо“ води към Бога. Защо зад видимите причини Бог е допуснал нашето страдание, болка, мъка, след като има силата да ни предпази от всичко („Бог на силите е името Му...“), след като е казал: „Не бой се, защото аз съм с теб. Не се

ужасявай, защото аз съм твой Бог. Ще те укрепя, да! Ще ти помогна. Да! Ще те подпра с праведната Си десница.“?

Често пъти, заслепени от болката си, не виждаме как точно Бог ни помага, какво точно ни спестява в нашето изпитание. Той е обещал: „Бог е верен и праведен, Който няма да ви остави да бъдете изпитани повече, отколкото ви е силата, но заедно с изпитанието ще ви даде и изходен път, така щото да можете да го издържите.“

Някога Исус бе казал: „Ако може, нека не отмени тази чаша... Но, ако ли не, да бъде Твоята воля, а не Моята...“ Какво ли Му е струвало

на Него, Богочовека, да изживее това състояние, да понесе Своя кръст, избърсвайки капките кръвава пот... Колко ли сили и мъдрост са ни нужни смилено да изпием горчивата чаша?

Защото всеки има своя горчива чаша и Бог цял живот ни учи на смирение, търпение, любов и благодарност.

При все това, мисля, че винаги остава нещо недонаучено - и в радостта, и в болката ни. А то е да се доверим напълно на Бога, защото Той е обещал: „Господните пътища са милостиви - водят към спасение.“

А що се отнася до благодарността, мисля, че тя се свързва с съз-

наването на това, какъв уникален дар е животът! Въпреки болката, мъката, страданието, загубата, депресията, над всичко стои Негово Величие Животът. Защото във всеки наш ден и всяка наша нощ текат капките Христова кръв, пролени на Голгота, изкупили всеки наш час и шанс за спасение.

Ако помним винаги това, то въпреки всяко сполетяло ни нещастие и изпитание, ще опазим усещането си, че сме живи, благодарността си за това и връзката си с Бога, защото Той е „Пътят, Истината и Животът“.

Татяна Цветкова,
гр. Тетевен

30 години адвентна църква в Плевен

Десети декември 1977-а е свързан с две събития: стогодишнината от Плевенската епопея от Освободителната руско-турска война и регистрирането на ЦАСД. „Падна Плевен - червената крепост!“ - шегували се тогава десетината смелчаци, поставили началото на организираното адвентно движение.

А началото му е преди повече от 100 години. Предшествениците на адвентистите са дошли от Австрия „славони“, заселили се в селата Бръшляница и Върбица. Още се разказва за опитността на Павел Кисовски, обявил публично, че който му докаже чрез стих от Библията промяната на съботата в неделя, ще получи като подарък вършачката му... И, естествено, никой не успял.

Презентацията на старейшина Александър Георгиев - един от основателите на църквата в Плевен - проследи историята ѝ, перипетиите и трудностите през времето на тоталитаризма. Разказа и как след промените Божието дело се разраства и укрепва. Днес ЦАСД - Плевен има

над 130 организирани членове и групи в повече от 10 селища на региона. Вокална група, мандолинен състав и силен здравен отдел помагат на активната мисионска работа на църквата.

След това дойде времето на спомените. Един след друг пасторите, служили в региона, припомниха славните времена на сеитба и жътва, битките с властта и борбата за всяка душа. За жалост, някои от тях не са между живите.

Пастор Кирил Шемков се озовава заради вярата си и служенето си в затвора в Белене и прекарва там седем години. Спомените си той разказва в книгата „Вяра зад бодлива тел“. Никола Танев поема делото веднага след демократичните промени от 1989-а и организира първите евангелизации.

Доайнът на делото в региона - пастор Александър Маринов - подчерта, че многобройните атаки на дявола не са съборили църквата, защото е основана на канарата Христос. Особено вълнуващ беше разказът на пастор Никола Станчев - служителът с

най-дълъг стаж в региона. Въпреки забраните на Държавна сигурност, той не е спирал да посещава града - с мотопеда си минава по обиколни пътища и продължава да служи. Той припомни, че Плевен бил център за подвързване на литература и оттук са тръгвали стотици и хиляди книги за всички краища на България.

Пастор Бони Бонев поема делото от Никола Танев и укрепва нарасналата църква. Той подчерта опасността да бъдем вярващи с две лица - нещо, над което Противникът особено се старае. Емил Гаджалов си спомни как съборили една стара къща в Буковлък и на нейно място започнало изграждането на новата. След заминаването му за Франция пристига Ярослав Янков със съпругата си Светлана. Те започват музикалното дело тук и, въпреки краткия им престой, остават незабравими с посветеността, ерудацията и сърдечността си. Пастор Трифон Трифонов продължава сторежа на ромската църква в село Буковлък. Тя и адвентна църква в Ловеч са създадени с усилията на плевенските служители, особено на един от най-възрастните - брат Илия Русков.

По времето на Трифон Трифонов всеки месец жи-

телите на Плевен научават по нещо за адвентистите - чрез здравни и духовни евангелизации, благотворителни концерти, семинари, пресконференции. Повече от година всяка събота са организирани безплатни обеда за бедните. За съжаление с преместването на молитвения салон тази практика бе прекратена.

Сега е времето на пастор Пламен Петров, известен като „строител на църкви“. След неговото идване салонът на улица „П. Р. Славейков“ е реституиран и продаден. Но Бог се намесва и молитвеният дом се премества два пъти. Последното място е под Скобелевия парк.

Проповядването в Плевенския затвор, започнало по времето на Емил Гаджалов, продължава и днес. Новото в служенето на църквата са здравните изложения „Профилактика - по-добър от лечението“, проведени в Плевен и Червен бряг. Започва и проектът „Пътят към Христос до всеки дом“.

Бог да благослови църквата си в Плевен и да помогне верните Му в региона да разнесат вестта за близкото Му идване до всяко искрено сърце.

Лилия Минчева

ЩЕ СЕ МОЛЯ...

за Божи-
ята
закрила
през
новата
година

In Memoriam

Пастор
Керкенецов
като
колпортьор
в далечната
1948 г.

Почина пастор Михаил Керкенецов

На 5 декември, на 84-годишна възраст, почина пастор Михаил Керкенецов. Той е роден на 8 януари 1923 г. в село Цалапица, област Пловдивска. Брат му работи в гр. Пловдив и чрез свой колега се запознава с адвентната вест. Започва да ни посещава Андрей Георгиев. Кръщават се баща му, майка му, брат му със съпругата си. През 1939 г. е кръстен Михаил заедно със сестра си.

През зимата на 1942-43 г. е колпортьор в Пловдивския район заедно с Васил Тончев. През май 1946-а го канят в курса за проповедници в гр. Своге. От декември същата година е назначен като стажант проповедник в гр. Варна при Стефан Константинов. През 1948 г. се жени за Тонка.

Работи в Свищов, Тутракан, Търговище, Хасково. През 1957-а е ръкоположен за пастор.

От 1960 до 1964 г. е секретар на отделите при Южното съединение. През 1972 г. за около година е преместен в Силистра. Поради отказа му да не допуска деца в молитвения салон МВР - Силистра му нарежда за 6 часа да напусне града, като му отнемат временното жителство. Михаил Керкенецов се връща в родния Хасково. Пенсионира се през 1991 г.

Довиждане го утрото на възкресението!

вестник ХРИСТИАНСКА МИСЪЛ

Месечно издание на ЦАСД-България

Главен редактор: Петя Накова

Редакционен съвет: Людмила Младенова,

Александър Филипов, Цанко Митев

АДРЕС: 1839 София, кв. „Враждебна“, ул. „8“

№49; тел. 840 62 53; e-mail: vestnik_xm@abv.bg

ISSN 1310-8654

■ 49-годишна приятелка на църквата с лека инвалидност сега живее на село и желае да се върне в София, за да посещава църквата. Ще бъде в собствен апартамент и търси жена, която да живее при нея срещу пазаруване и почистване.

Павлина Горанова

Тел. 06152 579;

с. Палици, общ. Елена,
обл. Велико Търново, пк 5083